

pa se vzboljšuje teletu, diši mu zopet mleko, tele vstaja ter zgubiva oteklino.

Kaj je vzrok bolezní? Največkrat je je kriva vrojena slabost života ter nastane bolezen, ako dobi tele mleko va-se, ki ni čisto zdravo. Tako pa postane mleko, ako se kravi ne daja dobra klaja, taka, kakor ji ugaja v njenih razmerah. Gotovo je, da krma, ki se kupuje, ni brez tacihi reči, ki so nezdrave in je torej ta svét čisto na svojem mestu, da si kmetovalec naj prideluje sam krepke klaje ter jo daje potlej svojim kravam mlekaricam.

Dostokrat je te bolezní tudi to krivo, da se ne daje teletu mlekovine, tistega mleka, ki jo ima krava, kedar povrže. Le-to mleko, je po naravi pač za to, da spravi teletu iz črevesa tisto smolo, ki jo prinese seboj na svet. Treba pa je po takem dati teletu brž, ko se povrže, te mlekovine.

Ozdraviti takega teleta ni lahko, redko izide po sreči. Ako se zadela v teletu, daje se vsake štiri ure teletu par žlic ricina, ki se zmeša v pol litra tople vode, dotlej, da se odpre teletu. Ako pa ima tele drisko, daje se mu 2 do 3 gramov ogljiko-kislene magnezije v četrtinki litra sladkega mleka, to pa dvekrat na den.

Da mora tele imeti suho in toplo ležišče, razumeje se samo po sebi. Vrh tega pa se riblje tele po trdih udih ali nogah z žajnico. Ako to ne pomaga, pa je menda nož najbolje zdravilo.

Laneno seme.

Setev lanú dela človeku večkrat sitnobo. Naj si izbera in izbera seme, nikoli še ni gotovo, da se prikaže potlej izpod zemlje. Laneno seme je namreč rado mrtvo in najti, katero še je živo, t. j. tako, ki bode kalelo, ima svoje težave.

Večkrat se misli, da je seme še živo, ako razpoči, kedar se ogreje do neke meje, ali to ni resnica. Iz izkušinj se vé, da razpoči staro seme, ki nima več življenja, istotako, če še ne bolj, kakor mlado, pa še živo seme. To je tudi celo lahko, kajti celo lahko je mogoče, da še suho seme ima v sebi življenje, in na robe tako, ki je že mrtvo, ima še vedno v sebi vodene ulage.

Tudi to ni gotovo znamenje, če je seme gladko in ti lahko teče iz roke. Tudi tako je celo lahko že mrtvo. Sploh tedaj ne kaže semena jemati za setev, dokler se nisi prepričal, da je še živo, to pa po naravni poti tedaj, da si ga djal poprej nekaj zrna za pokušinjo v prst, dokler se ti ni izcimilo. Posej za to le tacega na svoje polje!

Sejmovi. Dne 12. aprila v Koprivnici, v Ljutomeru, na Črni gori, v Šoštanjú, pa v Podčetrtku. Dne 14. aprila pri Novi cerkvi in v Zdolah, Dne 15. aprila pri Mariji Snež-

nici. Dne 16. aprila v Spielfeldu in istega dne v Rogatecu.

Dopisi.

Iz Ljubljane. (Razpis častne nagrade.) Razumniki vseh omikanih národov paznim očesom motrijo razvoj tistega dela književnosti svoje, kateri je v prvi vrsti namenjen mlademu narastaju, ter vestno skrbé za to, da se mladini podajajo v roke po obliki in vsebini dovršene, čistim peresom in plemenitim srcem pisane zabavne in poučne knjige. Tudi v Sloven-cih se je že večkrat poudarjalo, kako potrebu-jemo mladini svoji primerneга berila in razna učiteljska in pedagogijska društva naša so večkrat ukrepala o tem in obravnavala vprašanje, kako bi se zadelala ta praznina v književnosti slovenski. To uvidevši je znani rodoljub češki in prijatelj mladine slovenske, blagorodni gosp. Ján Lego v Pragi, po županu ljubljanskem posebnemu odboru izročil sedem cesarskih cekinov v plemeniti namen, da ž njimi nagradi najboljšo povest, namenjeno slovenski mladini od dvanajstih let dalje. Navedeni znesek sedmih cesarskih cekinov pa je samó častna nagrada, katera se izplača pisatelju povesti; vrhu tega gospod Ján Lego poskrbi še za to, da pisatelj nagrajene povesti prejme za spis svoj še navadni pisateljski honorar. Pisatelj nam v svoji povesti naslikaj vzornega slovenskega mladeniča, odičenega z vsemi krščanskimi in državljanskimi vrlinami; od tiste dóbe, ko začne hoditi v šole, sprémi ga do moških let, ko stopi v praktično življenje, opiši ga živo in plastično brez moralizovanja, da bode mlada duša, videča pred seboj junaka povesti, hrepenela po njegovem vzvišenem vzgledu izpolnjevati vse dolžnosti, katere narod, cerkev in država zahtevajo od poštenega moža. Ako pisatelj takošno životopisno povest postavi v zgodovinsko zanimiv čas ter njeno dejanje odpré na take domače kraje, ki se odlikujejo po prirodni lepóti svoji, bode tem večja zasluga njegova. Povest obsezaj šest tiskovnih pól male osmerke, natisnene z navadnimi garmondskimi črkami. Rokopisi naj se pošljejo do konca tekočega leta načelniku odbora, kateri tudi povesti prisodi darilo ter pisatelju njenemu izroči častni honorar.

Za odbor:

Peter Grasselli, župan Ljubljanski, načelnik.

Iz Bizeljskega. (Vesela novica.) Redko, prav redko se oglasimo mi v vašem listu. Ali zato nikar ne mislite, da nam niste ljubi, kedar nam kaj poročate o nas. Mi smo v resnici na koncu Štajerskega, mejaši smo z našimi brati Hrvati. Ako pa mislimo na občinski zastop, kakor smo ga imeli doslej, čisto lahko bi

nas človek dejal tje gori na mejo nemške Prusije. Doslej je bilo namreč pri nas zavetje za vse mogoče in nemogoče nemškutarje. Ti so delali z nami in z našim premoženjem, ne da bi nas prašali in da bi nam bili kaj v našo korist storili, tega že celo ne. Kar nam je nemški „bauernverein“ velel, to so naši možaki v obč. zastopu storili. Kaj? Za to naši možje niso vprašali, bili so mamehuki, kimali so, kedar je naš mogočni župan pomignil, potem pa je bilo vse dobro. Letos pa smo vendar le enkrat se otresli tega jarma. Kedar so bile volitve, prišli smo v velikem številu in naši prejšnji „harambaši“ so ostali na cedilu. Odslej je obč. zastop naš, slovensk, vsi tisti, ki so bili doslej nemškemu „bauernvereinu“ za rep, so pri volitvi propadli, tako propadli, da jih nihče, tudi višje oblasti, do katerih so se po hlapčevski obrnili, ne bodo mogle več izkopati. Živeli možje, ki so to storili, živeli naš novi obč. zastop! Drugikrat več, ako vam bode g. urednik po volji. (Prav lepo prosimo! Tako in enako poročilo nam je prav po volji. Ured.)

Iz Podčetrtka. (Čudne reči.) Resnica je sicer, da smo mi precej daleč od življenja, to je od železnic in človek bi mislil, da se to, kar se izgodi pri nas, ne izvé lahko. Ali v tem ni tako. Pri nas se govori, da se godé v teh krajih reči, katerih ni kje drugje, vsaj v tolikem številu ne. Pravi se, da stoji v nemških listih veliko in tacih reči, ki človek misli, da niso resnične. Ako bi bile pa resnične, gosposke morale bi seči v mes, da bi se to poravnalo. Izlasti se črnijo naši gg. duhovniki. Mi jih sicer spoštujemo in Bog ve, da ne vemo, kako da bi jih kdo ne spoštoval, ako še je le količkaj kršč. vere v njem. Če se pa bere o njih več tacih reči v nemških novinah, kakor sem bral tóvnej v „M. Z.“, to se mi pa vendar le zdi preveč. Kaj, sem si mislil, ali sme že vsak „fakin“ dajati v „cajtinge“ reči, ki jih je storil sam, potem pa jih podtakne našim gg. duhovnikom? Kje ima pa tu oči gosposka? Da dela ona tu, toda samo le v rečeh, ki se dotikajo duhovnikov, kakor tica štruc, tista, ki vtakne kljun v pesek, kedar sluti nevarščino, tega ne morem in nočem misliti. Toda kako si naj jaz, prosti kmet, to razložim?

S Pake. (Odgovor.) Dopisnik s Pake v zadnji šte. „Slov. Gospodarja“ pravi, da sem sam priznal, da sem v ozki dotiki s šulvereinom, ker sem v odgovoru rabil besedo „šulvereinler“, katero ime mi je dopisnik dal. Dalje, da naznanjam vsemu slovenskemu svetu, da od šulvereina podpora jemljem, (kar bi sicer ne bila pregreha.*) Dopisnik naj mi dokaže, kar trdi! Kar sem pa o pravici do sobe in o drevesnici rekel, to je resnica, ter prvo lahko s dotičnimi pismi skazem, drugo pa lahko vsak sam vidi

*) Oho! Ali mislite v resnici tako? Staveč.

in spozna. Tudi dopisnik je lani gosp. barona Warsberga v „Slov. Gospodarju“ zarad podarjenega zemljišča hvalil. Kar se tiče pregovora: Peri kožuh itd. naj izve toraj slov. svet, da je bil v nedeljo 27. sušca Kožuh v veliki „žehti“, ali se je pri tem zmočil ali ne, še ni znano!
L. Kožuh.

Iz Celja. („Dijaška kuhinja.“) Našej mladi ustanovi so darovali gg.: Lenček Franc, posestnik v Blanci, Kunstič Ivan, učitelj v Sevnici, Franc Vršec, c. kr. notar v Sevnici, Ivan Fišer, c. kr. notar v Mokronogu; preč. gg.: Martin Sevnik, župnik v Št. Petru, Anton Fischer, vikar na Laškem, Franc Hrastel, kaplan na Laškem, Josef Kodella, inženir v Mariboru; g. dr. Weingerl v Zagrebu, gospa Marija Potočin v Zidanemostu, prevzv. knez Windischgrätz; gg.: Peter Dobnik iz Zoče, Ferdinand Roš v Hrastniku, Ivan Stožir, profesor v Zagrebu, dr. Josip Fon, primarij v Zagrebu, preč. g. Radosl. Marzidovšek, c. kr. vojni kapl. v Zadru, g. Norbert Zanier, trgovec v Št. Paulu in g. Oset Simon, trgovec na Vranskem, vsi po 5 gld. Zatem posojilnica v Šoštanju 50 gld. Po gosp. Gabršeku pa je nabranih in sicer od gospodov: Brinovec Jaka, posestnik, Stepic Anton, c. kr. davkar, Meglič Simon, učitelj, Schwendtner Karl, trgovec, g. Šentak Terezija, posestnica, Kumer Anton, župan, Musi Josef, posestnik, Klobučar Anton, uradnik, J. Lah, posestnik, Jakob Mesič, posestnik, Presinger Franc, pos., Gradičnik Julius, posestnik, Seunik Matija, kanclist, g. Gabršek Tereza, soproga tajnika, Florjan Karl, župan, vsi po 1 gld. Čitalnica Vranska 2 gld., Južna Valentin, posestnik 2 gld., Govedič Franc, posestnik, Šorn Franc, nadučitelj, Farčnik Anton, nadučitelj, Reich Ivan, učitelj, Gradišnik Luka, zdravnik, vsi po 1 gld. Savinjsko učitno društvo 3 gld. 20 kr. V družbi nabrano 80 kr. Skupaj je torej tega 29 gld. Gosp. Spende, učitelj v Gornjemgradu je nabral od gospodov: Dr. J. Šlander, zdravnik, J. Mikuš, tržan, J. Mikuš, zasebnica, J. Jane, oskrbnik, J. Wolf, kaplan, A. Loretič, trgovec, M. Spende, učitelj, vsak po 1 gld., neimenovan pa 20 kr., skupaj 7 gld. 20 kr. Preč. g. Gregor Presečnik, kaplan v Polčanah 2 gld. in g. Dr. France Firbas, c. kr. notar v Brežicah 10 gld. Maks Veršec, blagajnik.

Politični ogled.

Avstrijske dežele. V spremstvu Njih veličanstva vrše se važne spremembe. Prvi generalni adjutant ali pobočnik postane fml. vitez Beck, doslej načelnik generalnega štaba, drugi pa fml. grof Paar in doseđanji drugi pobočnik, fml. pl. Popp, povrne se v armado. — Ako obvelja želja českih poslancev, dobode Praga tri poslance več, Moravska vojvodina pa